

Следващият

пиеса в едно действие от
Александър Мануилов

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

АРТИСТ 1

АРТИСТ 2 (много по-млад от АРТИСТ 1)

АРТИСТ 3

АРТИСТКА 1

АРТИСТКА 2

АРТИСТКА 3 (в количка)

СЕСТРА

АНГЕЛ

ХОРА С УВРЕЖДЕНИЯ (в краен случай, по преценка на режисьора,
могат да бъдат заменени от артисти)

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО

Пространство, наподобяващо чакалня пред лекарски кабинет

ВРЕМЕ

Условно съвремието

Огромна чакалня пред докторски кабинет. Вдясно – врата със светлинен надпис „Следващият“ над нея. Вляво – кушетка за психоанализа, наподобяваща формата на древногръцко легло, на която в началото седи АРТИСТ 3. На две от пейките са АРТИСТИ, а някъде настрана са събрани ХОРА С УВРЕЖДЕНИЯ, като някои от тях могат да са насядали по земята. Става въпрос за мъже и жени с леки умствени или психически проблеми, които разбират къде се намират, и имат желание да са на сцена. Ако някои от тях знаят песен, стихотворение, или могат да разкажат нещо от своя живот, са насърчени да го направят, когато и както поискат. С тях би следвало да се репетира само вече заучени текстовете и неща, за които желаят да говорят, но никакви нови реплики. АРТИСТИТЕ се съобразяват и прекъсват диалога помежду си, ако ХОРАТА С УВРЕЖДЕНИЯ започнат да говорят нещо или решат да извършат някое действие на сцената. Измежду ХОРАТА С УВРЕЖДЕНИЯ има един АНГЕЛ – това е артист, или терапевт, станал близък с повечето от тях, който е там, за да ги окуражава, като в същото време играе един от тях. Той непрекъснато се смее, докосва ги, милва ги, шепне им успокояващи думи, а може да ползва и няколко елементарни музикални инструмента, за да създаде усещане за ритъм и спокойствие на сцената. Той, разбира се, опитва да милва и целува някои от АРТИСТИТЕ, които в тези моменти се дърпат от него. Единственото задължение на ХОРАТА С УВРЕЖДЕНИЯ е в определен момент да напуснат сцената през вратата на докторския кабинет. Ако това се окаже проблем за тях, или не могат да запомнят кога трябва да го направят, АНГЕЛЪТ или СЕСТРАТА помагат.

Помещението, в което са всички, трябва с фини детайли да създава още от самото начало съмнение в реалността на пространството. То трябва само на пръв поглед да изглежда като чакалня пред лекарски кабинет, но в същото време да загатва на внимателния наблюдател нещо сюрреално.

По възможност сценографът не ползва бялото като цвят.

(Процесът на репетициите е от съществено значение за ХОРАТА С УВРЕЖДЕНИЯ, на тях трябва ясно да им се покаже, че тъкмо те са в главните роли, и ако липсва напрежение и каквато и да е идея за задължителност, от някои от тях ще могат да се извлекат силни и шокиращи разкази. Не е изключено ХОРАТА С УВРЕЖДЕНИЯ да бъдат представени просто като персонажи, които наблюдават АРТИСТИТЕ. Дори онези, на които ще е трудно да кажат каквото и да е, имат своята изключително важна роля със самото си присъствие и излъчване на сцената, в контраст с разговорите между АРТИСТИТЕ. Дългият въвеждащ диалог за патицата по пекински не бива да се съкращава, за да се даде възможност на хората с увреждания постепенно да свикнат със сцената. Важно е АРТИСТИТЕ да не повишават глас в нито една част на пиесата.)

АРТИСТКА 1

Та значи две-три супени лъжици шери.

АРТИСТКА 2 (*леко завалено*)

О, не мога да пия шери.

АРТИСТКА 1 (*от-време-навреме поглежда към ъгъла на помещението, където има лопата, метла и парцал*)

Ама ти няма да го пиеш, то е нужно просто като аромат при готвенето.

АРТИСТКА 2

И все пак - да ми вони на шери...

АРТИСТКА 1

Няма да вони. Можеш да го замениш с вермут.

АРТИСТКА 2

М-м-м, чудесно. Обичам вермут.

АРТИСТКА 1

Нали? Значи измиваш и почистваш патицата и сваряваш до бяло като после се изважда и се оставя да се отцеди два-три часа (много е важно патицата да е напълно суха преди да почнеш втория етап на готвенето).

АРТИСТКА 2

Е, как - няма шушена патица да правиш?

АРТИСТКА 1

Слушай сега - става много сочна и вкусна, но преди да я сложиш обратно на огъня, трябва да е суха. Значи вече си я сварила и трябва хубаво да я изцедиш. За тази цел може да се използва вентилатор.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Ползваме вентилатор. Сешоар става ли?

АРТИСТКА 1

Ами не съм пробвала със сешоар, да не я пък пресушиш. По-добре вентилатор. Аз ти казах, че не е лесна рецепта. Но после всички, които опитат, ще са в краката ти.

АРТИСТКА 2

Така, така трябва. В краката. И после?

АРТИСТКА 1

После вече взимаш шерито или вермута и я намазваш.

АРТИСТКА 2

Е - първо я сушихме сега я мокрим?

АРТИСТКА 1

Така е - не можеш да сложиш шери и по патицата да капе още вода. Целият аромат ще се загуби.

АРТИСТКА 2

То пък един аромат, аз нали ти казах, че шери не ... ползвам.

АРТИСТКА 1

Добре, вермут.

АРТИСТКА 2

Вермут става. А с водка - не, така ли?

АРТИСТКА 1

Не!! Забравих да ти кажа, че при първото сваряване...

АРТИСТКА 2

Оу, то и второ ли има?

АРТИСТКА 1

Има още много. Цял ден работа е.

АРТИСТКА 2

Само като си помислиш...

АРТИСТКА 1 (*като че ли иска да вземе метлата и парцала*)

Да, нали. Но! Забравих да ти кажа, че е много по-добре да свариш патицата в керамичен съд при първото сваряване.

АРТИСТКА 2

Как така керамичен? Г-гърне ли какво?

АРТИСТКА 1

Да, керамика или глина може да ползваш, става по-вкусно.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Ке-ра-мика. Така, после?

АРТИСТКА 1

Чак сега вече слагаш патицата в соса за мариноване.

АРТИСТКА 2

Ох, това го пропуснах, сега пък какъв е тоя сос за мариноване?

АРТИСТКА 1

Ето така се приготвя: шест резенчета джинджирил...

АРТИСТКА 1

Е, колко големи да са тия реженчета?

АРТИСТКА 1

Колкото нокът, не повече.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Но-кът. Колко голям нокът?

АРТИСТКА 1

Ами, нормален нокът, не от тези най-дамските.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Добре. А може ли жинжифил на прах?

АРТИСТКА 1

Може, но по принцип най-добре става с пресен джинджифил. Този на прах го ползвам само когато абсолютно никакъв пресен няма, а това е никога.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Ни-кога!

АРТИСТКА 1

Два стръка праз, литър и половина вода, три супени лъжици мед, най-добре акациев, и две супени лъжици соев сос.

АРТИСТКА 2

А ти какъв соев сос ползваш?

АРТИСТКА 1

Ау, добре, че попита. Само японски. В китайските не знам какви боклуци са сложили. От японските за суши – само екологично чиста соя ползват, естествено ферментирали, скъпи са, но са фантастични ти казвам.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Боклуци, добре.

Влиза СЕСТРА.

СЕСТРА

Следващият!

Подбира най-близкостоящия до вратата ЧОВЕК С УВРЕЖДАНЕ. АРТИСТ 1 става на крака, разтревожен.

АРТИСТ 1

Ама...

СЕСТРА и първият ЧОВЕК С УВРЕЖДАНЕ затварят вратата след себе си, без да го забележат. АРТИСТ 1 нервно обикаля чакалнята, после сяда.

(пауза)

АРТИСТКА 1

Тук си има ред, за къде припират хората, не мога да разбера...

И поставяш патицата в соса за мариноване, трябва напълно да е потопена в него. Почваш да вариш отново, като през това време няколко пъти трябва да я обърнеш.

АРТИСТКА 2 (*показва с ръка обръщането*)

Така.

АРТИСТКА 1

После вадиш и отново я сушиш.

АРТИСТКА 2

(*хлъзва*) Тия китайци умора нямат. И пак ли с вентилатор?

АРТИСТКА 1

Да, може да ползваш, но го включваш на по-слабо, да не ти отвее патицата, че вече в тоя момент е по-крехка и по нея има подправки.

АРТИСТКА 2

Хи-хи. Добре, да. (*записва*) Включвам вентилатора на по-слабо... така.

АРТИСТКА 1

Фурната се нагрива до 175 градуса. Патицата се поставя на желязна скара...

АРТИСТКА 2

Желязна скара. Така.

АРТИСТКА 1

...а под скарата се слага съд с вода така, че да не докосва повърхността ѝ.

АРТИСТКА 2

Чакай, не разбрах кое какво да не докосва?

АРТИСТКА 1

Птицата не докосва повърхността на водата.

АРТИСТКА 2 (*записва*)

Леле! Звучи като хайку! Така. И сега за какво ти е тоя съд с вода под п-тицата?

АРТИСТКА 1

По тоя начин, докато патицата се пече, от съда с вода се вдига пара и не позволява месото да се изсуши при печенето, ами го поддържа сочно и крехко.

АРТИСТКА 2

Това само за патица по пекински ли е?

АРТИСТКА 1

Не, мила. При печенето във фурна е по принцип по-добре да сложиш такъв съд, за да стане по-крехко.

АРТИСТКА 2

А, добре. Ще го знам. „Муцка“, страхотна си!

АРТИСТКА 1

Пече се около час и половина, след което се обръща и се пече още половин час. Докато не добие червеникаво-кафяв цвят. Така кожичката става особено хрупкава.

АРТИСТКА 2

През цялото време на 175 градуса?

АРТИСТКА 1

През цялото. След това месото се отделя от костите и се нарязва на тънки плоски парчета, които се нареждат в кръгла, предварително подгрята чиния.

АРТИСТКА 2

Късовете месо... така.

АРТИСТКА 1

Полива се с вече приготвения сос...

АРТИСТКА 2

И сос ли има вече приготвен?

АРТИСТКА 1

Да, мила. Записвай. Три супени лъжици соев сос, една супена лъжица вода, две чаени лъжички захар и две чаени лъжички сусамово олио.

АРТИСТКА 2

И това го вариме?

АРТИСТКА 1

Не, нищо не вариш. Това ти е студеният сос.

АРТИСТКА 2

А чудесно. Ще му сложа малко лед.

АРТИСТКА 1

Никакъв лед! Перата на зеления лук се потапят в соса и заедно с няколко парченца от патешкото месо се слагат в палачинката...

АРТИСТКА 2

Чакай, каква палачинка?

АРТИСТКА 1

А, да! Предварително си направила 24 малки палачинки, които ще са ти гарнитурата.

АРТИСТКА 2

Аз съм направила 24 палачинки? И?

АРТИСТКА 1

И поднасяш заедно с патицата. *Von appetite!*

АРТИСТКА 2 *(от известно време държи ръката си така, като че ли в нея има чаша, поглежда към нея, вижда, че няма нищо, и хвърля въображаемата чаша на земята. Чува се звук от разбито стъкло.)*

О, колко вкусно! Трябва да е вкусно нали? След толкова труд!

АРТИСТКА 3 *(тя е в количка, ръцете и краката ѝ са привързани, така че не може да ги мърда)*

Китайците, когато искат да ядат патица по пекински, отиват на ресторант.

(пауза)

АРТИСТКА 2

Моля? Какво казахте?

АРТИСТКА 3

Китайците, когато искат да ядат патица по пекински, отиват на ресторант.

(пауза)

АРТИСТКА 1

Китайците могат и да отиват, но вие мислите ли че в китайските ресторанти тук ще ви я приготвят точно по този начин?

АРТИСТКА 3

А вие мислите ли, че ще разберете, ако не е точно по този начин?

(АРТИСТКА 2 се хили)

Влиза СЕСТРА.

СЕСТРА

Дайте да видим кой е следващият.

СЕСТРАТА се насочва към АРТИСТКА 2, която все още си развява бележника със записките. Сестрата я гледа внимателно и изпитателно.

СЕСТРАТА

Вие сте наред.

АРТИСТКА 2

Аз... аз... и така изведнъж...

СЕСТРАТА

Дайте, дайте.

Взема ѝ тефтера, чете от него.

АРТИСТКА 2

Ама това е рецепта... Аз...

СЕСТРАТА

„Вентилатор, керамика, нокът на нормален човек, обръщаме, по-слаб вентилатор, желязна скара, птицата не докосва повърхността на водата, късове месо отделени от костите, боклуци, никога.“ Дааа. Късове месо... нокът на нормален човек... мисля, че разбирам, елате, елате, оттук.

АРТИСТКА 2

Ама това е една рецепта...

СЕСТРАТА

Рецепта, рецепта - разбира се. Елате.

Двете отиват към вратата.

АРТИСТ 1 нервничи, става, тръгва след СЕСТРАТА, тя не го забелязва, после той се овладява и сядва.

(пауза)

АРТИСТКА 1 веднага започва да се суети из цялото помещение, и да подрежда кой каквото е разхвърлял. Отива до ъгъла, където са метлата и лопатата и почва да мете. После ще вземе и парцала и ще бърше току под краката на АРТИСТ 2.

АРТИСТ 2

Ама, какво правите, госпожо?

АРТИСТКА 1

Чистя, не виждате ли колко е мръсно.

АРТИСТ 2

Навсякъде мирише на белина.

АРТИСТКА 1

Миришело е на белина вчера. Сега мирише на микроби, които се множат в останки от белина.

АРТИСТ 2

Наистина ли? И все пак това не е ли работата на чистачката?

АРТИСТКА 1

И какво? Докато чистачката се сети да избърше, да се изтравиме всичките ли? Не виждате ли колко се чака при този доктор? В подобна ситуация аз не мога да седя със скръстени ръце. Сигурно някоя болест се развъжда вече в белите ви дробове или стомаха.

(тя тиква пръст в гръдния му кош и после - в стомаха.)

АРТИСТ 2

Не, не, недейте така. Наистина ли мислите, че е толкова мръсно? Господи! *(връзва си марлена маска на лицето.)* Защо не казахте по-рано? ... И аз това се чудя, струва ми се, че чакам вече сто години, а никаква чистачка не е идвала. Да отидеш на лекар и той да те разболее от това, дето не си болен!

АРТИСТКА 1

Че вие сега ли се замисляте за това? Най-голямата концентрация на болести е по лекарските кабинети.

АРТИСТ 2

Господи, господи, добре че сте вие. Госпожо, целувам ви ръка. Да - не точно сега. Фигуративно казано. Вие сте истинско злато. Знаменита домакиня!

АРТИСТКА 1

О, благодаря, но това е нищо. Вие трябва да дойдете да видите къщи какво е...

АРТИСТ 2

О, разбира се, разбира се. Предполагам че там е... космическа лаборатория.

АРТИСТ 1 *(към АРТИСТ 2)*

А, като говорим за къщи, трябва да наминеш да видиш у нас как съм го направил.

АРТИСТ 2 *(полулюбено, полу-заинтересувано наблюдава АРТИСТКА 1 дали ще мине с парцала навсякъде и от време-навреме посочва къде е пропуснала)*

Мм?

АРТИСТ 1

Пристроих още три стаи към къщата, викнах си архитект - едно младо момче, страхотен естет, много добре се получи проектът, сега само трябва малко време да ми се освободи, да почна да каня гости...

АРТИСТ 2

Така ли? Трябва да ми дадеш телефона му и аз имам някои неща да се проектират.

АРТИСТ 1

Че ти какво ще му пристрояваш на апартамента?

АРТИСТ 2

Е, на апартамента, нищо, ама на вилата искам един басейн да направя.

АРТИСТ 1

А, басейн на вилата...

АРТИСТ 2

Да, дъщеря ми като идва от Америка...

АРТИСТ 1

О, ти имаш дъщеря... в Америка?

АРТИСТ 2

Да, да. Тя преди няколко години отиде. Пълна стипендия ѝ дадоха в университета ... много е добре...

АРТИСТ 1

Е, така е - те там навсякъде имат басейни и като идва тука трябва да има къде да се гмурне...

АРТИСТ 2

Да, разбира се, искам обаче нещо по- ... как го каза ти? По-естетско да направя.

АРТИСТ 1

Ами тоя човек ще ти свърши много добра работа. Ще види какъв ти е дворът, какво пасва. Голям ли ти е дворът?

АРТИСТ 2

Много - две хиляди квадрата.

АРТИСТ 1

А, че то малко дворче, бе.

АРТИСТ 2

Все за басейн ще стигне.

АРТИСТ 1

Ти балкони имаш ли?

АРТИСТ 2

Естествено, че как без балкони.

АРТИСТ 1

Ами може тоя човек да реши така да направи по-дълбок басейн, че примерно от балкона да можеш да се метнеш в басейна. С трамплин.

АРТИСТ 2
Ти пък...

АРТИСТ 1
Ами като ти е малък дворът... – трябва да се използва всичко, няма да се спъваш в басейна така да се каже, околната среда трябва да се използва максимално.

АРТИСТ 2
Тя дъщеря ми в Америка учи екология, тя ще си даде мнението за околната среда; а твоят син какво прави?

АРТИСТ 1
В Америка учи екология? Ха-ха. Това е като да специализираш „полярни изследвания“ в Африка.

АРТИСТ 2
Ха-ха.
(*малка пауза*)
А синът ти как е?

АРТИСТ 1
Ами добре е, добре.

АРТИСТ 2
Е кажи, какво става, какво прави?

АРТИСТ 1
А, много, много...

АРТИСТ 2
Ожени ли се, какво, завърши ли висше?

АРТИСТ 1
А не, не – той е против брака...

АРТИСТ 2
А ти откъде знаеш, значи се виждате с него?

(*двамата се гледат*)

АРТИСТ 1
Е, как, то...

Влиза СЕСТРА.

СЕСТРА
Следващият!

СЕСТРАТА подбира най-близкостоящия до вратата **ЧОВЕК С УВРЕЖДАНЕ**. **АРТИСТ 1** става на крака разтревожен. **В суматохата АРТИСТ 2** незабелязано **напуска сцената**, но не през вратата на докторския кабинет.

АРТИСТ 1

Ама...

СЕСТРА и ЧОВЕК С УВРЕЖДАНЕ затварят след себе си вратата. АРТИСТ 1 нервно обикаля помещението, после сяда.

АРТИСТКА 1

Какво става?

АРТИСТ 1

Е, как какво става? Викат други хора, а синът ми влезе отдавна и още не е излязъл.

АРТИСТКА 1

Синът ви ли?

АРТИСТ 1

Хмхъ.

АРТИСТКА 1

Че какво му е?

АРТИСТ 1

Болен е малко.

АРТИСТКА 1

Малко е болен?

АРТИСТ 1

Синдрома на Даун.

АРТИСТКА 1

Съжалявам много. Това е вродено, нали?

АРТИСТ 1

Да, вродено е. Не можете да се заразите.

АРТИСТКА 1

Вие един син ли имате?

АРТИСТ 1

Един, да... С майка му не посмяхме да си имаме второ. Тя вече едвам издържа. Много, много ѝ е трудно.

АРТИСТКА 1

Успокойте се, това е много добър доктор.

АРТИСТ 1

Спокоен съм. Спокоен съм. Спокоен съм. Ама при тоя доктор няма никакъв ред.

АРТИСТКА 1
Но пък е много добър специалист.

(пауза)

АРТИСТКА 3 *(към АРТИСТКА 1)*
А вие откъде знаете, че лекарят е много добър?

(пауза)

АРТИСТКА 1
Моля?

АРТИСТКА 3 *(към АРТИСТКА 1)*
Откъде знаете, че лекарят е много добър?

АРТИСТКА 1
Че как, това всички го казват.

АРТИСТКА 3
Аха.

АРТИСТ 1
А вие защо сте тук, ако не вярвате?

АРТИСТКА 3
Че аз и да вярвам, и да не вярвам, все трябва да съм тук.

АРТИСТКА 1
Защо да трябва?

АРТИСТКА 3
Налага се, защото той е единственият който може да ми помогне. За това, което искам да направя.

АРТИСТКА 1
И какво е то?

АРТИСТКА 3
Моля?

АРТИСТКА 1
Какво искате да направите?

АРТИСТКА 3
Абе вас каквоо... *(жест като че ли „я ми се разкарайте от главата, пауза“)*. Искам да се освободя от това тяло.

Светва светлинен надпис „СЛЕДВАЩИЯТ“. Един ЧОВЕК С УВРЕЖДАНЕ бавно става, запътва се към вратата и я преминава. В ситуацията има нотка на безвъзвратност.

(пауза)

АРТИСТКА 1

Да свършите със себе си ли искате?

АРТИСТ 1

Той да не би докторът да извършва и евтаназия?

АРТИСТКА 1

Е какъв доктор ще е това?

АРТИСТ 1

Да, обаче защо никой не излиза?

АРТИСТКА 1

Да свършите със себе си ли искате?

АРТИСТКА 3

Абе вие ненормални ли сте? ... Естествено, че не искам да свърша със себе си. Искам да променя изцяло живота си, да бъда щастлива. Тези ръце и крака ми пречат. Не мога да ги понасям. Искам да ги ампутират и да започна начисто. Усещам себе си оттук до тук (*показва с глава само торса си*). Ръцете и краката ме загрозяват, искам да се придвижвам в количка.

АРТИСТКА 1

Наистина ли? За такава болест не бях чувала...

АРТИСТКА 3

Това не е болест! А моделиране на тялото. Има хора, които искат да си направят татуировка. А? Това промяна на тялото ли е? Промяна е. Някой да ги нарича болни? Други пък си слагат всякакви метални неща по себе си, че даже и рога. Има такива, дето си сменят пола – плащат си и го променят. Някой да им казва, че са болни? Не. Аз искам да си платя да ми моделират тялото, както на мен ми харесва. Като антична статуя. И точка. Но се оказва, че е трудно.

АРТИСТ 1

Ами трудно е, освен това май сте сбъркали мястото. Това все пак не е кабинет на хирург.

АРТИСТКА 3

Именно! Много сте прав! От този тук искам само бележка, че съм нормална.

(пауза)

АРТИСТКА 1

Без съмнение ще получите ... някаква бележка.

АРТИСТКА 3

Естествено, че ще получа. Аз съм абсолютно подготвена – вече два месеца съм в предварителна програма, в която не ми се позволява да си ползвам ръцете и краката, за да съм наясно

какво ме чака. Със всеки ден се чувствам по-освободена и по-стабилна. Освен това ми направиха всякакви възможни психологични тестове и всичките ...

АРТИСТ 1

И всичките ги взехте с шестлица?

АРТИСТКА 3

Не. На всичките се оказа, че съм съвсем със всичкия си. Не като вас. Патица по пекински...Балкони с трамплин...

АРТИСТ 1

Защо слушате
чужди разговори?

АРТИСТКА 1

Какво имате против кулинарията?

АРТИСТКА 3

Балконите с трамплин и кулинарията са най-глупавото, което можете да направите с ръцете и краката си.

АРТИСТКА 1

Ама вие май изобщо не харесвате нищо, което се прави с ръце или крака?

АРТИСТКА 3

Добро утро, скъпа.

АНГЕЛ

Добро утро.

АНГЕЛ, усмихвайки се, отива и се опитва да целува и прегръща АРТИСТКА 3.

АРТИСТКА 3

Махнете се, махнете се, помощ. Изверг! Помощ!... Пожар!
Пожар!

АНГЕЛ, усмихвайки се, отива да види къде е пожарът.

АРТИСТ 1

Госпожо, моля ви, успокойте се, той не прилича на изверг. Човекът просто ви прегръща...

АРТИСТКА 3

А, просто ме прегръща? Мене, беззащитния инвалид?

АРТИСТ 1

Ама вие не сте инвалид!

АРТИСТКА 3

Аз поне съм свикнала с тази мисъл вече! За разлика от вас!

АРТИСТ 1

Как така за разлика от мен? Какво искате да кажете?

АРТИСТКА 3

Искам да кажа, че щом сте тук, значи нещо не ви е наред!

АРТИСТ 1

Аз не съм тук защото...

Светва надпис „Следващият” на вратата на докторския кабинет.

АРТИСТ 1 става, почва да се разхожда нервно.

АРТИСТ 1

Кой е следващият?

АРТИСТКА 3

Не съм аз.

АРТИСТ 1

И аз не съм.

АРТИСТКА 1

И мой ред не е. (към АРТИСТ 3) Може би сте Вие?

(пауза) (към АРТИСТ 1)М?

АРТИСТ 1

НЕ, НЕ СЪМ АЗ. Аз само придружавам. И защо викат нови хора, без никой да излиза?

(По всичко личи, че на АРТИСТ 1 повече не може да чака и следващата му стъпка вероятно ще е да отвори вратата.)

АРТИСТ 3

(става от кушетката и повече няма да седне на нея до последната сцена; ако седи - ще бъде на стол или на пейката при АРТИСТИТЕ.)

Кой ви каза, че никой не излиза?

АРТИСТ 1

Какво?

(пауза)

АРТИСТ 3

Защо мислите, че никой не излиза?

АРТИСТ 1

Нали виждам! Вие да не ме смятате за луд?

АРТИСТ 3

А вие за какъв се смятате?

АРТИСТ 1

Моля? Аз съм посетител, придружавам сина си.

АРТИСТ 3

Това ли е вашата роля в живота – да сте придружител?

АРТИСТ 1

Аз не съм ... по обобщенията.

АРТИСТ 3

А може би трябва. И къде е синът ви?

АРТИСТ 1

Какво искате да кажете? Не го ли видяхте как влиза при доктора.

АРТИСТ 3

Виждам само това, което вие ми кажете.

АРТИСТ 1

Така ли? Е, тогава ви казвам – влезе.

АРТИСТ 3

Добре. Кога влезе?

АРТИСТ 1

Преди много време.

АРТИСТ 3

Наистина ли? И още не е излязъл?

(чува се звук от отваряне на врата, нечи стъпки, звук от затваряне на врата – но вратата с надписа „Следващият” стои затворена.)

АРТИСТ 1

Н-не. Не. Не е.

АРТИСТ 3

Ясно, разбирам.

АРТИСТ 1

Защо говорите така?

АРТИСТ 3

А как именно?

АРТИСТ 1

Така – „ясно, разбирам.”

АРТИСТ 3

Защото наистина разбирам. Това плаши ли ви?

АРТИСТ 1

Абе, на тебе какъв ти е проблемът?

АРТИСТ 3
Да, какъв е?

АРТИСТ 1
Ами едва ли е свързан с говорния апарат. По-скоро с мозъка.

АРТИСТ 3
Вие нямате син.

АРТИСТ 1
Ето, ето – чухте ли го?! Така да злорадствате на чужд гръб...

АРТИСТ 3
Това ли виждате в мен? Злорадство?

АРТИСТ 1
Престанете да се правите на доктор с тези въпроси!

АРТИСТ 3
Аз съм докторът.

АРТИСТКА 1
А!

(пауза)

АРТИСТ 1 сяда на кушетката.

АРТИСТКА 3
Я, това е интересно! *(към АРТИСТ 3)* И досега сте ни следял и подслушвал?

АРТИСТ 3
Имате усещане, че някой ви следи ли, госпожо?

АРТИСТКА 3
О-хо, господин докторе, не, нямам такива усещания. По-скоро вероятно сте ни анализирал и наблюдавал. Изкъсо.

АРТИСТ 1
Луд човек да анализира и наблюдава!

АРТИСТКА 3
Едва ли може да има толкова луд човек, че да иска да е доктор точно тук... Затова май наистина трябва да си си малко нормален ...

АРТИСТ 3
Благодаря, благодаря.

АРТИСТКА 3
О, няма за какво.

АРТИСТКА 1

И всичките тези хора, дето бяха при нас, всъщност са били тук на преглед ли, на терапия ли, как? Никъде не са влизали, а само са били изведжани, така ли?

АРТИСТ 3

Ами разбира се.

АРТИСТКА 1

И кога решавате кого да изведете?

АРТИСТ 3

Когато мисля, че съм си свършил работата с някого.

АРТИСТ 1

Синът ми е болен, не аз, а него го „изведохте“.

АРТИСТ 3

Това е само във Вашето въображение. Всъщност никога не сте имал син.

АРТИСТ 1

Аз не съм имал никога син! Ами майка му, която е толкова разтревожена? Да не би да искате да кажете, че не е мое дете?

АРТИСТ 3

Жена ви е разтревожена за ВАС. ВИЕ никога не сте могли да имате деца, а много сте искали. Толкова много, че сте предпочели да имате въображаемо болно дете, отколкото да се примирите с мисълта, че нямате и че няма да ви позволят да синовите.

(Всички се връщат в онази поза, в която са били преди минута, за да повторят последните три реплики по същия начин и със същите жестове, както са били казани)

АРТИСТ 3

Това е само във Вашето въображение. Всъщност никога не сте имали син.

АРТИСТ 1

Аз не съм имал никога син! Ами майка му, която е толкова разтревожена? Да не би да искате да кажете, че не е мое дете?

АРТИСТ 3

Жена ви е разтревожена за ВАС. ВИЕ никога не сте могли да имате деца, а много сте искали. Толкова много, че сте предпочели да имате въображаемо болно дете, отколкото да се примирите с мисълта, че нямате и че няма да ви позволят да синовите.

АРТИСТ 1

Защо, защо да не позволят?

АРТИСТ 3

Ами да речем, грубо казано – защото си мислите, че вече имате...

(пауза)

АРТИСТ 1

Как мога да ви повярвам? Вие – така – с едно врътване – и да ми вземете целия живот ... да преобърнеш цял живот! Откъде да знам, че сте доктор, а не поредният ... луд?

АРТИСТ 3

Ами поради това че се опитвам да ви върна усещането за реалност. Да ви приземя. Защото вие току-що проведохте разговор с въображаем човек. При това на глас!

(АРТИСТ 1 оглежда всички присъстващи)

АРТИСТ 1

С кого? Какво? Кой е въображаем?

(АРТИСТ 1 оглежда един по един всички присъстващи, всички мълчат.)

АРТИСТ 3

Какво виждате сега?

АРТИСТ 1

А-а, не, какво виждам сега няма да ви кажа.

(малка пауза)

АРТИСТ 3

Добре. Колко човека според вас има тук?

АРТИСТ 1 *(преброява само артистите)*

Четирима.

АРТИСТ 3

Заедно с вас ли?

АРТИСТ 1

Естествено, че заедно с мен!

АРТИСТ 3

Разбирам.

АРТИСТ 1

Сега пък какво разбирате?!

АРТИСТ 3

Ами тези тук, не ги ли броите за хора? Или не ги виждате?

АРТИСТ 1

Да, да, разбира се, значи сме един, дваама... (*брои, казва общото число на АРТИСТИТЕ и ХОРАТА С УВРЕЖДАНИЯ, които в момента са на сцената*)

АРТИСТ 3

Добре, чудесно. А мъжа с малкия двор значи сега не го виждате?

АРТИСТ 1 (*става и търси къде е АРТИСТ 2*)

Ама това е ... това беше един стар познат още от гимназията. Къде отиде?

АРТИСТ 3

Да, къде отиде?

АРТИСТ 1 (*търсейки навсякъде*)

Ей сега беше... (*търси, щура се напред-назад, гледа втренчено АРТИСТ 3*)

(пауза)

АРТИСТ 1 (*към АРТИСТКА 3*)

Госпожо, Вие поне не казахте ли „балкони с трамплин“? Значи сте чули нашия разговор. Нали?

(пауза)

АРТИСТ 1

Не го ли казахте? Не го ли чухте? Нашия въображаем разговор? Моля ви, нали поне вие сте истинска? Не стойте като сфинкс! Не казахте ли „балкони с трамплин“ подигравателно?

АРТИСТКА 3

Да. Казах го.

АРТИСТ 1

Благодаря ви! Благодаря Ви много, госпожо! Благодаря, че ви има. Наистина. Целувам ви ръка, мадам.

АРТИСТКА 3

Престанете с тези ръце. Това е безобразие. А и кой целува ръце в наше време? Ретро извратеняк! ... Казах го, защото чух вие да го споменавате.

АРТИСТ 1

И тук не е имало друг човек? Един невзрачен, такъв – нито нисък нито висок, от гимназията?

АРТИСТКА 3

Не. Говорехте сам.

АРТИСТ 3

Говорехте сам с по-лошото си аз. Надсмивахте се над един по-малко успял аз. И искахте да покажете колко му е малък... дворянът на вилата.

АРТИСТ 1

Не... Това... не е възможно!

(пауза)

АРТИСТ 1 *(към АРТИСТКА 1)*

Добре ами вие, госпожо? Вие не чухте ли, не влезнахте ли в разговор с този човек?

АРТИСТКА 1

Разговор за какво?

АРТИСТ 1

Ами за това, за дома ви, за космическата лаборатория.

АРТИСТКА 1

Космическа какво?

АРТИСТ 1 *(сяда на кушетката)*

Не, не, не, не!

(пауза)

АРТИСТКА 1

С мене говорихте Вие.

АРТИСТ 1

Нее, не! ... Или вие всички сте луди, или искате да ме изкарате мене луд.

(кратка пауза)

АРТИСТ 3

Това всъщност има ли някакво значение?

АРТИСТ 1

Как да няма?

АРТИСТ 3

Нека използваме вашите термини: „луд“ и „нормален“ – те определено не са част от моя речник. И какво се получава: ако сте единствения луд сред нормални хора или единствения нормален сред много луди, все вие няма да се чувствате добре.

АРТИСТ 1

Вие съвсем ме успокоихте.

АРТИСТ 3

Защо не приемете, че сте съвсем обикновен човек и сте като всички останали? Тогава няма да има значение дали сте „луд“ или „нормален“.

АРТИСТ 1

Има значение, разбира се. Защото в единия случай имам син, а в другия не!

АРТИСТКА 1 (*хвърля метлата и лопатата, но не и парцала*)

Ами радвайте се! Толкова бих искала да съм на ваше място. Вие сигурно сте единственият човек на света, който ей сега, днес, може да реши да има син и това веднага да се случи. Без да планирате, без да чакате, без бремености, без болки, без нищо. Или обратно – да решите да престанете да имате син, и това пак да стане. Моментално. При това – без да се налага момчето да умира, разбира се ... Вие сте за завиждане, господине. А аз трябва да чистя като ненормална, понеже синът ми цапа за цял футболен отбор.

АРТИСТКА 3

А вие пък защо трябва да чистите толкова много, впрочем? И сигурно ли е, че поне вие имате син?

АРТИСТКА 1

Гледайте си вашата работа! Имате достатъчно проблеми!

(пауза)

АРТИСТКА 3

Какви проблеми, бе, драга? Моите проблемите, както ги наричат, са изцяло във вашето въображение.

АРТИСТКА 1

О, да! В моето въображение!

АРТИСТКА 3

Изцяло за това, че сте нетолерантна.

АРТИСТКА 1

Аз съм нетолерантна?

АРТИСТКА 3

Абсолютно. Аз съм различна, а вие ме съжалявате, защото не съм като вас. Нека само ви припомня, че вие сте тук и чакате за лекаря, а аз просто имам нужда от една бележка.

АРТИСТКА 1

А вие откъде знаете, че аз също не чакам само за една бележка?

АРТИСТКА 3

Да, за рецепта с мощни седативи!

АРТИСТ 3

Моля ви, моля ви, недейте да раздавате рецепти.

АРТИСТКА 1

И понеже искате да ви отрежат и ръцете, и краката, нямате никакъв проблем?

АРТИСТКА 3

Никакъв. Аз съм единственият човек тук, може би с изключение на господин доктора, който няма никакъв проблем. Да. Освен с времето. Че трябва да чакам.

АРТИСТКА 1

А пък може би това, че нямате никакви проблеми ви е най-големият проблем!

АРТИСТКА 3

Ха! Дай боже всекиму!

АРТИСТКА 1

Вие изобщо явно не разбирате колко е хубаво да стотвиш някое вкусно ястие за семейството си, по най-изисканата рецепта, така че по небцето на любимите хора да заиграе цяла приказка от аромати и вкусове. После да изчистиш къщата, до последното ъгълче, за да могат всички да се чувстват комфортно, целият дом да заблести от чистота, да се усети, че си загрижена. Когато изпереш дрехите, после веднага да ги изгладиш за допълнителна дезинфекция. Да имаш винаги чисти прозорци, да направиш следобеден чай или закуска сутрин в десет за сина и да я поднесеш, така като че ли той е кралска особа, да обгърнеш с внимание всеки мъничък детайл. Нямате представа какво удоволствие носи всичко това и как всички вкъщи...

АРТИСТКА 3

И как всички вкъщи единодушно са ви пратили да се лекувате от домакински работохолизъм...

АРТИСТ 3 (*към АРТИСТКА 3*)

Моля ви, престанете! Не е Ваша работа да давате диагнози.

АРТИСТКА 1 (*разхлипва се, сяда на кушетката, обръща се към АРТИСТ 1, който изглежда, че се усмихва*)

Как, как може да се смеете!

АРТИСТ 1

Аз... не се смея.

АРТИСТКА 1

Е, как – нали ви виждам!

АРТИСТ 1

Не, не госпожо, това не е смях.

АРТИСТКА 1 се разстройва още повече, но не може да изрази защо.

АРТИСТ 3 *(към АРТИСТКА 1)*

Успокойте се. Дайте ми този парцал. Няма нужда да почиствате тук. Дайте парцала!

(пауза)

АРТИСТ 1

Добре, аз просто няма какво да правя повече тук.

АРТИСТ 3

Амии?

АРТИСТ 1

Точно така. Мисля, че най-добре да тръгвам.

(запътва се към вратата)

АРТИСТ 3

Стойте, стойте. Не случайно сте тук.

АРТИСТ 1

Аз пък все повече си мисля, че съвсем случайно съм тук.

АРТИСТ 3

Спрете! Това е най-лошото, което можете да направите. За Вас самия най-лошото. Да си тръгнете, означава да не признаете проблемите си. Да избягате. Имате нужда от лечение.

АРТИСТ 1

А вие какво лечение ми предлагате? Преди може и да си мислех, преди бях сигурен, че имам син. Може да е... да беше... болно момчето, но все пак – си беше мое – имаше някаква радост, някаква гордост от всичко, което съм направил за него. А сега – нищо. Само студ.

АРТИСТ 3

Студ ли усещате? Къде? Ръцете и краката ли?

(хваща го за ръцете, АРТИСТ 1 се отскубва, но сяда)

АРТИСТ 1 *(посочва сърцето си)*

Не. Тука.

АРТИСТ 3

Така ли? От колко време е така?

АРТИСТ 1

Откакто почнахте да ме лекувате.

АРТИСТ 3

Тези неща не стават бързо.

(АРТИСТ 3 вади някакво хапче и го подава на АРТИСТ 1)

АРТИСТ 3
Ето, изпийте това.

АРТИСТ 1
Не стават бързо? Значи още дълго време – хапчета и студ?

АРТИСТ 3
Пийте, пийте.

(АРТИСТ 1 изпива хапчето, двамата с АРТИСТ 3 се гледат. Пауза)

АРТИСТ 1
Не ви вярвам. Нито на вас, нито на хапчетата ви... И изобщо не мога да приема, че това ми се случва на мене!

АРТИСТ 3
Напълно в реда на нещата. С всички е така в началото.

АРТИСТ 1
С всички е така?

АРТИСТ 3
Елате, легнете на кушетката, искам да се успокоите. Затворете очи. Да, разбира се, че със всички. Нямаме представа колко облекчаващо действа мисълта, че вашият случай не е нищо особено.

АРТИСТ 1
Успокояващо? И за вас всички са еднакви? Аз съм същия като нея, като нея, като него?

АРТИСТ 3
Ами сега... недейте в тази посока... Затворете, затворете очи.

(в поведението на АРТИСТ 3 има нещо лукаво)

АРТИСТ 3
Как се усещате сега, по-къси ли са ви краката от кушетката или стърчат навън? М?

АРТИСТ 1
А вие сега като ми задавате този въпрос по-доктор ли се чувствате или по-малко?

АРТИСТ 3
Ами... това сега няма значение. Просто трябва да се научите да гледате малко по-позитивно на нещата.

АРТИСТ 1
И вие ще ме научите да гледам позитивно?

АРТИСТ 3

Естествено. Затворете очи, не се грижете за нищо.

АРТИСТ 1

Добре, вече виждам розови петна.

АРТИСТ 3

Къде виждате розови петна със затворени очи?

АРТИСТ 1

Между космите в ушите ви.

АРТИСТ 3

Все още гледате негативно на нещата. Ами, отпуснете се, де. Хайде. Помислете за нещо хубаво което бихте искали да направите сега. Какво би ви се искало?

(кратка пауза)

АРТИСТ 3

Да?

АРТИСТ 1

Да поскачам на кушетката. Мисля, че ще пружинира много хубаво. Докато не я... Много хубаво да поскачам!

АРТИСТ 3

Чудесно, чудесно. Това е много хубаво. Но кушетката не го позволява, много е специална. Мислете си за възможни неща.

АРТИСТ 1

Какво пък ѝ е толкова специалното?

АРТИСТ 3

Ами...

АРТИСТКА 3

Абе, вие по цял ден ли ще седите и слухтите и ще казвате „ами“ около кушетката. Ами моята бележка кога ще ми я напишете? Откога чакам!

АРТИСТ 3

А... госпожо, с тая бележка аз всъщност ще отрежа две ръце и два крака. Как искате да бързам? Ами ако някога се досетите за ръцете и краката си? Поставете се на моето място.

АРТИСТКА 3 *(истерично, но без да вика)*

А вие защо не се поставите на моето място?

(кратка пауза)

Толкова години усилия да разбера какво ми носи истинско щастие, толкова време да убедя хората, че това, което ме прави мен самата, е различно от всичките им сбъркани представи. Да престанат да ме съжаляват и да видят, че с

желанията си не нарушавам обществените норми. Аз не съм терорист! Колко време му трябва на един нормален човек да разбере истинските желания на друг нормален човек? Колко, кажете?

(пауза)

АРТИСТКА 1

А кой ще ви чисти, кой ще ви готви, как ще пуснете пералнята, как ще отидете до тоалетната?

АРТИСТКА 3

А вие като чистите, готвите и перете, да не би да сте щастлива? ... Нали затова точно сте тук! Аз съм достатъчно заможна. Ще си взема някого с повече излишна енергия. Като вас.

АРТИСТКА 1

Никога!

(отива да вземе парцала, АРТИСТ 3 ѝ дръпва парцала от ръцете, АРТИСТКА 1 му се озъбва, пауза)

АРТИСТКА 1

Колко плащате?

АРТИСТКА 3

Виждате ли, че всъщност изобщо не ви интересува дали имам ръце или крака, а колко плащам!

АРТИСТ 1 *(става от кушетката)*

Или по-скоро - колко работа ще има.

АРТИСТКА 1

Абе, ти си луд бе!

Кой те пита тебе!

АРТИСТКА 3

Я не се бъркайте!

Разстроихте жената!

АРТИСТ 1

О, дами, извинете, че се намесих във вашата бизнес ...симбиоза.

АРТИСТКА 3

Я отивай да скочиш от трамплина!

АРТИСТКА 1

Хич не сте извинен!
Ненормалник!

(АРТИСТ 3 дърпа АРТИСТ 1 настрана.)

АРТИСТ 3

Много моля всички да се успокоят.

(пауза)

АРТИСТКА 1 (*към АРТИСТ 3*)

Моля ви дайте ми парцала! Той на вас не ви трябва. Тук има още места да се минат. Почистя... ще ги почистя... Моля ви. Моля.

(*АРТИСТ 3 сядва върху парцала, пауза*)

АРТИСТ 1 (*оглежда всички, към АРТИСТ 3*)

И кой е следващият? Кой от нас тримата според Вас е най-близо до излекуване?

АРТИСТ 3

Амии... Нека не прибързваме. Сега ще видим.

АРТИСТ 1

Е, какво сега ще видим?

АРТИСТ 3

Нека не прибързваме. Ще ми налеете ли чаша вода, моля.

АРТИСТ 1

Аз да ви наляя чаша вода?

АРТИСТ 3

Да, защо не? По-близо сте.

АРТИСТ 1

Може да съм по близо, ама не ми е работа аз да ви наливам вода.

АРТИСТ 3

Така ли?

АРТИСТ 1

Точно така, викнете сестрата да ви налее. Че ще измръзне отвън на студеното. Тя какво, чака на прага ли, пристъпя от крак на крак, докато вие благоволите?

АРТИСТ 3

Това кой чака на прага не е ваша работа.

АРТИСТ 1

Как да не е моя работа, аз съм потребител! Искам да знам! Имам права!

АРТИСТ 3

Хахахаха, О-хохохо! Ама наистина ли! Хаха! Имате права? И как смятате да ги упражните? Като не ми налеете вода?

(*пауза, гледат се*)

АРТИСТ 3 отива да машината като взима парцала, на който е седал. АРТИСТКА 1 е запушила ушите си да не слуша звука от течащата вода. АРТИСТ 3 започва да си налива, като поставя чашата много по-ниско от канелката, така че шумът на водата се чува ясно и отчетливо. Налива бавно.

АРТИСТКА 1

Престанете! Престанете! Престанете да наливате така!

АРТИСТ 3

Как да наливам? (*продължава да налива*)

АРТИСТКА 1

Този шум ме побърква! Не можете ли да наливате по-тихо?

АРТИСТ 3

Как по-тихо да наливам?

АРТИСТКА 1

Като опрете стената на чашата о канелката – така няма да се чува! Не сте само вие тук! Престанете!

АРТИСТ 3 продължава шумното наливане, АРТИСТКА 1 става и избива чашата от ръцете му, водата се разплисква пред АРТИСТКА 3, тя се оглежда в нея като в огледало.

АРТИСТКА 3

А!

АРТИСТ 3

Какво по дяволите... (*към АРТИСТКА 1*) Моля ви, елате, легнете тук, трябва да се успокоите. Защо ви е да слушате шума на водата? Легнете, легнете удобно. Затворете очи. Как се усещате сега? Много по-къса ли сте от кушетката или краката ви стърчат навън? М, как мислите? Успокойте се, дишайте, дишайте, спокойно!

(Пауза)

АРТИСТКА 3

А защо изведоха толкова бързо онази жена?

АРТИСТ 3

Коя жена?

АРТИСТКА 3

Ами онази с пилето и ... вермута?

АРТИСТ 3

Какво пиле?

АРТИСТКА 3

Престанете! Моля ви! Патицата по пекински защо изведоха!

АРТИСТ 3 поглежда в недоумение към АРТИСТКА 1 в кушетката.

АРТИСТКА 3

Не тази!!! Другата, първата патица!!!

АРТИСТ 3

Успокойте се, седнете! Тоест – не ставайте! Ето там има чаши – налейте й вода. Впрочем, аз ще ви наля чаша вода.

(АРТИСТ 3 налива. АРТИСТКА 1 отново е запушила ушите си да не слуша звука от течащата вода. АРТИСТ 3 подава чашата с вода на АРТИСТКА 3 и чашата остава да виси във въздуха пред нея.)

(Пауза)

АРТИСТ 1 гледа чашата, която виси във въздуха, обикаля я, но не казва нищо.

АРТИСТ 1

Аз може и да не съм от нормалните хора, но все пак искам да разбера!

Втурва се, налита на АРТИСТ 3, обискира го по всички джобове като полицай, после опипва внимателно кушетката, на която АРТИСТ 3 е седял преди това и където сега е АРТИСТКА 1.

АРТИСТКА 1

Какво правите?

АРТИСТ 1 (*запъхтян*)

Търся бутон.

АРТИСТКА 1

Кой бутон?

АРТИСТ 3

Какъв бутон?

АРТИСТ 1

Това е, че няма никакъв бутон.

АРТИСТ 3

Не ви разбирам?

АРТИСТ 1

А, почнахте да не разбирате, а? Как така Вие викате сестрата, без да имате някакъв бутон или нещо, с което да й сигнализирате да влезе и да отведе следващия човек? Къде е сестрата? Кой й казва кога да влезе? Каква е тая сестра? Какво има отвъд тази врата?

АРТИСТКА 3 (замислено)

Да и докога ще чакаме всъщност?

АРТИСТКА 1

И без никаква чистачка при това...

(АРТИСТ 3 запречва вратата с тяло, оправя си нервно очилата на носа)

АРТИСТ 3

Не можете да си задавате такива въпроси.

АРТИСТ 1

Как да не мога?

АРТИСТ 3

Защото никой норм... сериозен човек не го прави. Вие не трябва да се подлагате на стрес. Трябва ви спокойствие. Седнете, моля ви.

АРТИСТ 1

Как, как да седна? Аз вече не мога да седя спокойно! Искам да знам какво има отатък. Искам да видя синът ми там ли е и да разбере какво е това място. Вътре ли съм или вън, вие доктор ли сте, не сте ли! Къде са всичките тези хора, дето излязоха? Аз сега не знам къде съм!

АРТИСТ 3

Това е защото още не сте излекуван. Когато ви излекуваме няма да си задавате такива въпроси. Сега вие имате проблеми с реалността.

АРТИСТ 1

Разбира се, че имам проблем с реалността – тук има само една врата за влизане и излизане и умът ми не го побира!

АРТИСТКА 1 и 3 се сепват, поглеждат към вратата. АРТИСТ 1 отива да отвори вратата, АРТИСТ 3 се опитва да го спре.

АРТИСТ 3

Рационално погледнато...

АРТИСТ 1

Рационално погледнато вие искате да ме държите в рационалното. Аз искам да видя какво има там! Махнете ми се от пътя!

АРТИСТ 3 го спира, опитва се да го привлечи до кушетката, борят се. Почти успява да го сложи да легне. Оказва се, че от двете страни на кушетката има два ремъка, с които лежащият човек може да бъде привързан. Материята им наподобява нож. АРТИСТ 3 почти е успял да ги сложи върху АРТИСТ 1, когато АРТИСТКА 1 удря с лопатата АРТИСТ 3 по тила. Чува се кънтящ звук. После с АРТИСТ 1 двамата слагат АРТИСТ 3 на кушетката и го завързват. Докато са се борели, АРТИСТКА 3 замислено гледа в разлятата вода пред себе си и тихичко почва да си тананика нещо.

(пауза АРТИСТ 1 и АРТИСТКА 1 се гледат)

АРТИСТКА 1
Тук ... има нещо ...

(пауза, гледат се)

АРТИСТКА 1
Страх те е, нали?

АРТИСТ 1
Не. Мисля че, сега не.

АРТИСТКА 1
Ще отвориш ли наистина вратата?

АРТИСТ 3
Не!

(запушват му устата с парцала)

АРТИСТ 1
Да. Ще отворя.

АРТИСТКА 3 *(замислено, гледа вратата)*
И какво е това място? Как успя така да ни измами с тая врата?

(пауза)

АРТИСТКА 1 *(гледа замислено вратата, между следващите реплики – много паузи)*
Някой помни ли как е дошъл? Ти помниш ли?

АРТИСТ 1
Не.

АРТИСТКА 3
А ти?

АРТИСТКА 1
Не.

АРТИСТКА 3
А сме си стоели съвсем спокойно тука като у дома си.

АРТИСТКА 1
Да.

АРТИСТКА 3
Може би това е доказателство, че всички страдаме поне от амнезия, а?

АРТИСТКА 1
Ето сега вече наистина не знам какво да наричам "нормални хора".

АРТИСТКА 3

А аз не знам дали изобщо да наричам нещо някак.

АРТИСТКА 1

Тука някой всъщност лекува ли някого?

АРТИСТ 1

Най-лошото е, че сега не знам имам ли син.

АРТИСТКА 3

Че ти не знаеш кой си, искаш да разбереш за сина.

АРТИСТ 1

А ти да не би да знаеш коя си?

(Пауза)

АРТИСТКА 3 *(гледа разлятата вода пред себе си)*

А ... аз си спомням... Започнах да си спомням...

АРТИСТКА 1

Какво да си спомняш.

АРТИСТКА 3

Започнах да си спомням коя съм. Заради водата.

(Пауза)

АРТИСТ 1 *(насочва се бавно към вратата)*

А пък аз ще отворя вратата...

(АРТИСТ 1 става, пристъпя към вратата, отваря я и оттук нататък започва визуалната трансформация на пространството и героите. Стените на помещението падат или се вдигат, като оставят зад себе си прелестно пространство от преливащи се цветове и форми, а вратата с надписа „Следващият” стърчи в нищото. В зависимост от наличната техника и екип има няколко варианта. АРТИСТКА 3 може да се превърне в марионетна кукла, представляваща Златното момиче, българският вариант на Василиса Прекрасна, с големи и красиви ръкави. Възможно е също тя просто да се отърси изведнъж от въжетата, които я прикрепят и с едно движение да промени досегашните си дрехи в нещо приказно красиво. АРТИСТ 1 (ако има техника за това) може да стане анимационен герой, чиито реплики да се чуват от телевизор, където тече неговият „филм”, а не е изключено и просто да излезе извън полезрението на публиката и чрез камера образът му да се прожектира на бяло платно. Във всеки случай каквато и да е техническата проява на трансформацията му, той се превръща в дете. Друга възможност е оттук насетне всички АРТИСТИ да бъдат заменени от деца. АРТИСТКА 1 може например да се раздвои, но във всеки случай и нейните дрехи заблестяват като на принцеса. АРТИСТ 3 може вече да не е на сцената.)

АРТИСТКА 3

(оглежда си влюбено ръцете, потропва с крака, става, танцува сомнамбулно по сцената, тананика си)

Мина първата вода – черна като катран, мина втората вода синя като небе. Мина третата вода – златна като моите коси. Цветя заплете в тях реката. И розмарин, за да си спомням. Аз съм Златното момиче.

АРТИСТКА 1

Наистина ли?

АРТИСТКА 3

Да, горската вълшебница ме потопи в златната река. Хихик!

АРТИСТ 1

Защо?

АРТИСТКА 3

Защото бях много добра.

АРТИСТ 1

Защо беше много добра?

АРТИСТКА 3

Защото бях много чевръста, каквото пипнех всичко ставаше прекрасно. С тези чудни бели ръце. И колко бях пъргава! Не събарях съдове, не прегорявах манджата. Нахраних животинките ѝ, вързах им по една панделка, нищо, че бяха гнусни. Те всъщност само на пръв поглед изглеждаха гнусни. А в действителност всичките са прекрасни... И после тя ме потопи в златната вода и ме пусна да си отида цялата блестяща. А в ръцете – едно сандъче с истинско съкровище.

АНГЕЛ

На остров Милос най-накрая се намериха ръце!

(Пауза)

АРТИСТ 1

И защо? Защо те пусна цялата златна?

АРТИСТКА 3

За да светя на всички. За да съм толкова красива, колкото и добра.

АРТИСТКА 1

Ах, колко хубаво. Сега и аз се сещам за пантофката.

АРТИСТ 1

Защо за пантофката?

АРТИСТКА 1

Защото не съм създадена само да чистя, а да спечеля сърцето на принца. Той ме облече в такива хубави пантофки.

АРТИСТ 1

Защо те облече?

АРТИСТКА 1

Защото е истински принц.

АРТИСТ 1

Защо? Защо?

АРТИСТКА 3

Защото истинските принцове съществуват. Аз накрая се омъжих за един.

АРТИСТКА 1

И аз.

АРТИСТКА 3

И какво стана?

АРТИСТКА 1

Три дни ядохме пихме и се веселихме.

АРТИСТКА 3

И танци, танци, песни.

АРТИСТ 1

Защо?

АРТИСТКА 3

Защото няма да чакаме само в лекарския кабинет!

АРТИСТ 1

А ние защо чакахме в лекарския кабинет?

АРТИСТКА 1

Защото се провалихме. Защото се опитахме да бъдем хора... и се провалихме.

(пауза)

АРТИСТКА 3

Мислиш ли, че всички са всъщност толкова прекрасни?

Влиза АРТИСТ 2

АРТИСТ 1 *(към АРТИСТКА 1)*

Мамо, мамо – тати, ето го тати!

АРТИСТКА 1

Той беше облечен в стара, опърпана, сияещо синя риза... Ризата нямаше дори яка. Пръстите на краката му се подаваха от обувките и калъфът на цигулката му беше вързан с парченца стари струни.

АРТИСТ 1

И какво стана?

АРТИСТ 2

Той извади цигулката, засвири и с музиката се прогони змея.

АРТИСТ 2 вади цигулката и засвирва.

АРТИСТ 1

И какво, какво стана?

АРТИСТ 2

Кралят му даде ръката на дъщеря си и половината кралство.

АРТИСТКА 3

Дали е бил добър крал после?

АРТИСТ 2

Не зная. Не помня.

АРТИСТ 1

И какво станало?

АРТИСТ 2

Родил му се син. А той заровил цигулката, заедно с калъфа под една много голяма канара. И казал на жена си – на кралицата – когато момчето прасне и стане герой, ако може да отмести тази канара, тогава цигулката ще е негова.

АРТИСТ 1

И?

АРТИСТКА 1

И момчето пораснало и успяло да отмести канарата, това го помня.

АРТИСТ 2

После имало два пътя, по които момъка можел да стигне до кралството на баща си – сигурен – по море; и един друг – много опасен, обиколен, по суша.

АРТИСТ 1

И момчето избрало опасния и обиколен, нали?

АРТИСТ 2

Да, защото така щяло да мине през едно много важно и голямо празненство.

АРТИСТ 1
Да, да, и?

АРТИСТ 2
И минало през много прекеждия, но последното било много страшно.

АРТИСТКА 1
О!

АРТИСТ 2
По пътя, който водел до празненството, имало един много хитър и силен разбойник. Той канел всеки пътник, който минавал, да пренощува в пещерата му. В нея имал едно легло. Когато пътникът се унасял и тъкмо задрямвал, когато забравял всичките опасности, разбойникът идвал и ...

АРТИСТКА 1
Не!

АРТИСТ 2
Идвал и искал да види дали пътникът пасва на леглото. Тези, които били твърде къси – разтягал жестоко по дължината му, а на тези, които били много дълги, отрязвал ръцете и краката.

АРТИСТКА 1
Защо?

АРТИСТ 2
Защото имал само едно легло. И мислел, че на него може да легне само този, който истински пасва.

АРТИСТКА 1
Но никой не бил по мярка.

АРТИСТ 2
Никой.

АРТИСТ 1
А защо тогава всички пътници се хващали на хитрините му? Защо не отивали направо за празненството?

АРТИСТ 2
Защото били много изморени. А той готвел толкова добре. Никой не можел да устои на вкуса. Ястията му ухаели в цялата клисура. Чувал се ромон на вода. Звучала прекрасна музика. Той свирел изумително. А и вечерно време пещерата изглеждала приказно красива.

АРТИСТ 1
Никой не можел да устои на уханието.

АРТИСТКА 1

Никой не можел да устои на гледката.

АРТИСТ 1

Никой не можел да устои на звуците.

(пауза)

АРТИСТКА 3

Ти ли беше човекът с цигулката?

(пауза)

АРТИСТ 2

Не зная. Не помня. Аз... не зная дали съществувам.

АРТИСТ 2 излиза. Пауза.

АРТИСТ 1

Момчето се главило градинар в царската градина. По цял ден копаело, садяло, плевяло и поливало цветята. Разхубавило царската градина.

Една вечер нагряло трите струни. Но това не били струни, ами три златни косъма. Тозчас дотърчало кончето. Момчето облякло златните дрехи, яхнало кончето и цяла нощ препускало из градината.

Чак на разсъмване съблякло златните дрехи, привързало ги на седлото и изпратило кончето. После вадело цигулката и засвирвало тихичко и вълшебно. Момчето си мислело, че никой не го е забелязал.

АРТИСТКА 3

Ала царската дъщеря цяла нощ го гледала, от прозореца на двореца.

АРТИСТ 1

Да.

АРТИСТКА 3

Да.

АРТИСТКА 1

Да.

(Постепенно АРТИСТИТЕ се губят сред феерия от форми, цветове и музика. Когато се включва обикновеното осветление, на сцената са само ХОРАТА С УВРЕЖДАНИЯ, една цигулката, една пантофката, златни дрехи и сандъче със съкровище. ХОРАТА С УВРЕЖДАНИЯ гледат като в киносалон. После светлината се замъглява до пълен мрак и, когато отново просветва, на сцената вече няма никого.)

КРАЙ